

møller i disse Privilegier og holde sig strengt dertil. Efter som der er Sandynlighed for, at disse Privilegier for Fleres Vedkommende have været Gjenstand for en temmelig dyr Betaling, synes det mig at være ganske rimeligt, at man lod de Paagældende faae lidt Tid til at faae en nogenlunde gunstig Stilling; men om iøvrigt nu disse Begunstigelses skulle vedblive at bestaa, og Privilegierne vedblive at være, indtil Udgifterne ds, samt om de skulle bestaa, uden at der gives nogen- somhelst Afgift, skal jeg lade staa hen. Der fremkom ifjor Noget, som vedkommende Privilegiehavere syntes mindre godt om end om at betale Afgift, og det var, at naar en Stiftstidende ikke var tilstrækkelig udbredt i en vis Kreds, skulde dens Udgifter foranstaltede Bekjendtgjørelserne optagne i de stedlige Blade. Derved fandt de Vedkommende sig meget uheldigere stillede; men Regjeringen har jo været meget gunstig imod dem, thi der er ikke her foreslaaet noget Saadant, og den alle Bestemmelse i § 5 kunne de vistnok sagtens bære. Om dette er en hensigtsmæssig Foranstaltning, skal jeg lade være usagt, men det er i alt Fald en Begunstigelse for dem. Jeg vil blot have, at Statskassen skal holdes skabesløs, at den ikke skal bortgive Privilegier og dernæst selv betale Penge for Noget, som den kunde have sparet ved at sætte de rette Betingelser for Privilegiens Udbredelse. I § 8 er der nu truffet den Bestemmelse, at naar det nye Forhold indtræder for disse forskellige Tidender, skal ogsaa den Forpligtelse, som de havde til gratis at optage visse Avertissementer, bortfalde. I det Forflag, som ifjor blev vedtaget ved anden Behandling her i Thinget, fandtes den Bestemmelse, at den gratis Optagelse skulde bortfalde strax. Efter hvad der dengang blev vedtaget, har Pengesiden af Sagen egentlig talt ikke saa megen Betydning for de vedkommende Privilegiehavere, hvorimod der er en anden Omstændighed, som gjør det ønskeligt, at dette Forhold strax forandres; det er nemlig den, at der undertiden er vidtløftige Skrivelser og Korrespondancer mellem Stiftstidendernes Udgifvere og Underøvrigheden, og igjen mellem disse og Overøvrigheden, om hvorvidt et vist Avertissement skal betales eller ikke. For hele dette Plageri blev man fri ved en saadan Bestemmelse, og den Forlegenhed, der vil opstaa, nemlig at man med Hensyn til visse Avertissementer ikke veed, hvem der skal betale dem, er jo løst ved det Forflag, som her foreligger, idet det derefter bliver Statskassen, som i saadanne tvivlsomme Tilfælde kommer til at betale dem. Jeg skal i Øvrigt ikke opholde mig videre herved. Bliver der nedsat et Udvalg, er der jo Leilighed til videre at omtale disse Ting, og bliver der ikke nedsat et saadant, kan man jo stille Ændringsforflag og udvikle dem nærmere ved Sagens Behandling; der blev anvendt Tid nok paa denne Sags Behandling ifjor.

Mærk: Jeg skal blot sige, at naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) talte om mit „Hovedorgan“, saa veed jeg ikke, om han svæver i den Bilsfarelse, at jeg skulde bestyde en Række af Organer rundt omkring, af hvilke eet som det centrale skulde være mit Hovedorgan. Jeg kan berolige ham med den Erklæring, at det ingenlunde er Tilfældet. Naar det ærede Medlem endvidere nævnte Exempler paa, at der er en Stiftstidende, der savner Udbredelse — i Løgstør og Ribe tror jeg, han sagde, — saa kan jeg oplyse ham om, at selv om man vilde stykke det ud saa smaa som i Jurisdiktioner, saa kunde dog med Hensyn til de Blade, jeg hender, og af hvilke nogle rimeligvis vilde være af de iøvrigt for at komme til at indtage Stillingen som officielle Blade, selv inden for den enkelte Jurisdiktion det Tilfælde let indtræde, at der vilde kunne være hele Byer, som ikke holdt et eneste Exemplar af Bladet, og andre Byer, som om jeg saa maa sige, bugnede deraf. Følgen kunde altsaa blive den, at selv for den snevrere lokale Kreds blev Bekjendtgjørelsesmaaden endnu mere ufuldkommen. Jeg skal som sagt ikke fortsætte Debatten længere; jeg tog nærmest Ordet for at oplyse det ærede Medlem om, at jeg ikke har noget „Hovedorgan“ og heller ikke noget Biorgan, og at jeg, som jeg allerede har oplyst, ikke har nogen personlig Interesse i nogen Stiftstidendes Privilegium.

Indenrigsministeren: Jeg føler mig i Sandhed heller ikke opfordret til at fortsætte denne Debat, der desværre synes at skulle gaa ind i samme Skure som den, hvortil vi vare Vidne ifjor. Jeg skal kun oplyse, at det, der har været mig om at gjøre, er at skaffe en saa paalidelig og god Udbredelse som mulig. (B. v. g. Det er ikke rigtigt!) Ja, dette maatte jeg dog anse for at være det formaal, Regjeringen maatte sætte sig, hvorhos den tillige maatte søge at skaffe Statskassen en Indtægt baade af Hovedorganet og af de stedlige Organer, medens man gif saa lemsfaldigt tilværts imod de nuværende Udgifvere af Stiftstidenderne som vel muligt. Dette Sidste maatte tages med, dels fordi der altid er en vis Berettigelse i den lange uafbrudte Tilstand, og dels fordi det naturligvis ikke er mig ubekjendt, at der for Enkeltes Vedkommende, efter at dette „indtil videre“ er sat ind i Privilegierne, er truffet Bestemmelser, som bringe Forholdet ud over den almindelige Betydning af Ordene „indtil videre“. Der er kun eet Punkt, jeg skal tillade mig at berøre, nemlig Grunden til, at jeg har valgt en Amtstidende og ikke en stedlig Jurisdiktions Tidende, dette har jeg ene og alene gjort, fordi jeg troede paa den Maade at sikkre Bekjendtgjørelserne en bedre og paalideligere Udbredelse, idet jeg ikke har kunnet overse, at de Bekjendtgjørelser, som skulle indrykkes i